Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2000, sp. zn. 11 Tcu 10/2000, ECLI:CZ:NS:2000:11.TCU.10.2000.1

Číslo: 1/2001

Právní věta:

Pro naplnění podmínky čl. 3 odst. 1 písm. c) Úmluvy o předávání odsouzených osob (uveřejněna pod č. 553/1992 Sb.) spočívající v požadavku, aby zbytek trestu odnětí svobody, který je třeba ještě vykonat, činil nejméně šest měsíců, v případě, kdy cizozemský soud uloží trest odnětí svobody v určitém časovém rozpětí vymezeném minimální a maximální dobou jeho trvání (např. trest odnětí svobody je stanoven od pěti do dvaceti pěti let), je s ohledem na podstatu a smysl této Úmluvy rozhodující maximální výměra uloženého trestu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 20.03.2000

Spisová značka: 11 Tcu 10/2000

Číslo rozhodnutí: 1

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Uznávání a výkon cizích soudních rozhodnutí

Předpisy: 553/1992 Sb. čl. 3 odst. 1 písm. c)

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud na návrh Ministerstva spravedlnosti uznal na území České republiky rozsudek soudu 6. soudního okrsku pro okres Oakland, stát Michigan, USA ze dne 28. 12. 1992 č. 92-114420-Fc týkající se odsouzeného českého státního občana J. B.

Z odůvodnění:

Rozsudkem soudu 6. soudního okrsku pro okres Oakland, stát Michigan, USA ze dne 28. 12. 1992 č. 92-114420-Fc byl J. B. pravomocně uznán vinným trestným činem „zabití vražda – nepřipravená – druhý stupeň“ podle čl. 750.317 trestního zákona státu Michigan, USA a byl mu za to stanoven trest odnětí svobody v trvání od 5 do 25 let. Trestného činu se dopustil tím, že dne 7. 2. 1991 během hádky se svým nevlastním otcem G. P., která přerostla ve fyzickou potyčku, se zmocnil nože, kterým ho G. P. ohrožoval, bodl G. P. do krku a ten následkem tohoto zranění zemřel. V současné době odsouzený J. B. vykonává trest odnětí svobody v nápravném zařízení ve státě Michigan.

Odsouzený požádal dopisem ze dne 29. 1. 1999 o předání k dalšímu výkonu trestu odnětí svobody do České republiky.

Ministerstvo spravedlnosti České republiky předložilo dne 1. 3. 2000 tuto věc Nejvyššímu soudu České republiky s návrhem, aby podle § 384a tr. ř. rozsudek soudu USA uznal na území České republiky.

Nejvyšší soud České republiky přezkoumal předloženou trestní věc a shledal, že zákonné podmínky pro uznání rozsudku soudu USA jsou splněny.

Podle § 384a tr. ř. platí, že má-li být podle vyhlášené mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána, vykonán rozsudek cizozemského soudu v trestní věci, předloží Ministerstvo spravedlnosti věc Nejvyššímu soudu s návrhem, aby rozhodl o uznání rozhodnutí cizozemského soudu na území České republiky.

Protože výkon rozsudku cizího státu na území České republiky je možný pouze na základě platné mezinárodní smlouvy, je existence takové smlouvy zákonným předpokladem pro uznání rozsudku cizozemského soudu Nejvyšším soudem postupem podle § 384a tr. ř. (srov. č. 15/1997 Sb. rozh. tr.).

V posuzované věci je takovou smlouvu Úmluva o předávání odsouzených osob ze dne 21. března 1983 (uveřejněna pod č. 553/1992 Sb. – dále jen „Úmluva“).

Signatářskými státy této Úmluvy jsou jak Česká republika, tak Spojené státy americké.

Nejvyšší soud nezjistil žádné právní překážky, které by podle Úmluvy, i s přihlédnutím k obsahu Prohlášení USA k této Úmluvě, bránily uznání rozsudku soudu státu Michigan, USA na území České republiky.

J. B. je podle osvědčení referátu vnitřních věcí Okresního úřadu v Karlových Varech ze dne 2. 7. 1999 státním občanem České republiky, který vyjádřil souhlas s předáním k výkonu trestu do České republiky jednak v dopise adresovaném velvyslanectví České republiky v USA ze dne 29. 1. 1999, jednak v žádosti příslušným orgánům státu Michigan ze dne 5. 11. 1998. J. B. byl přitom pravomocně odsouzen za čin, který je trestným činem i podle právního řádu České republiky (přinejmenším se jedná o trestný čin podle § 222 odst. 3 tr. zák.).

Jestliže čl. 3 odst. 1 písm. c) Úmluvy vyžaduje, aby zbytek trestu odnětí svobody, který je třeba ještě vykonat, činil nejméně šest měsíců odnětí svobody, pak i tato podmínka je splněna. Odsouzenému J. B. byl uložen trest odnětí svobody v trvání minimálně pěti let a maximálně dvaceti pěti let. Odsouzený vykonává tento trest od 28. 12. 1992, přičemž do výkonu trestu mu byla započtena vazba v trvání 446 dnů. Podle názoru Nejvyššího soudu je pro naplnění požadavku obsaženého v čl. 3 odst. 1 písm. c) Úmluvy v případech, kdy cizozemský soud uloží trest v určitém časovém rozpětí vymezeném minimální a maximální dobou jeho trvání, rozhodná jeho maximální doba trvání, tj. v posuzované věci doba dvaceti pěti let. Tento závěr vychází též ze smyslu a podstaty Úmluvy, tj. umožnit odsouzenému výkon trestu v jeho domovském státě a tak nejlépe zabezpečit jeho resocializaci.

Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Nejvyšší soud k závěru, že zákonné podmínky pro uznání rozsudku soudu Spojených států amerických jsou splněny.